

REPUBLIKA HRVATSKA
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA

BROJ: 711-U-4383-P-172-15/16-73-1

PRIMLJENO: NEPOSEBNO - PRILAGODNO POŠTI

26-10-2016

Poslovni broj: UsI-2310/16-7

..... dana 20.....

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU

Avenija Dubrovnik 6 i 8

..... Privitku: Primjerka 1 Priloga

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Kristini Senjak Krunić i Snežani Adamović, zapisničarki, u upravnom sporu tužiteljice Sabine Škrtić iz Zagreba, Hegedušićeva 2, koju zastupa opunomoćenik Mladen Prka, odvjetnik iz Odvjetničkog društva Gajski, Grlić, Prka i partneri d.o.o. u Zagrebu, Dalmatinska 10, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, kojeg zastupa opunomoćenik Filip Štefan, radi sukoba interesa, dana 27. rujna 2016.,

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje točke 16. izreke odluke Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, BROJ: 711-1-662-P-172-15/16-34-11 od 7. travnja 2016.

Obrazloženje

Osporenom odlukom tuženika BROJ: 711-1-662-P-172-15/16-34-11 od 7. travnja 2016., pod točkom 16. odlučeno je da je istovremenim obavljanjem dužnosti pomoćnice ministra gospodarstva te člana Upravnog vijeća Agencije za investicije i konkurentnost u razdoblju od 20. lipnja 2013. do 6. studenoga 2014. i člana Upravnog vijeća Agencije za ugljikovodike u razdoblju od 6. studenoga 2014. do 28. svibnja 2015., dužnosnica Sabina Škrtić, pomoćnica ministra gospodarstva do 31. prosinca 2015., počinila povredu članka 14. stavka 1. ZSSI-a za koju se dužnosnici izriče sankcija iz članka 42. stavka 1. podstavka 2. ZSSI-a, obustava isplate dijela neto mjesečne plaće u ukupnom iznosu od 3.000,00 kn, koja će se izvršiti u 2 jednaka uzastopna mjesečna obroka, svaki u pojedinačnom iznosu od 1.500,00 kn.

Tužiteljica u tužbi navodi da su u konkretnom slučaju nesporne činjenice da je u predmetnim razdobljima obnašala dužnost pomoćnice ministra gospodarstva, da je na prijedlog nadležnog ministra, Vlada Republike Hrvatske donijela odluku o njezinom imenovanju u upravna vijeća obiju agencija, da je takvo imenovanje napravljeno u skladu s odredbama Zakona o osnivanju agencije za investicije i konkurentnost i Zakona o osnivanju agencije za ugljikovodike te internim aktima obiju agencija, da kao članica upravnih vijeća nije primala nikakvu naknadu, da su obje agencije naknadno uvrštene u popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa kao i da je osnivač obiju agencija Republika Hrvatska. Ističe da tuženik ocjenjuje kako povreda članka 14. stavka 1. ZSSI-a proizlazi iz same činjenice članstva u upravnim vijećima agencija za vrijeme dok one nisu formalno bile uvrštene u popis

pravnih osoba od posebnog državnog interesa. Međutim, svrha osnivanja i djelovanja tih agencija je ostvarivanje isključivo javnih interesa, bez ikakve mogućnosti da ona bude uopće u prilici stjecanja bilo kakve osobne koristi. Smatra da ju tuženik očito inkriminira za vrlo izgledni propust Vlade Republike Hrvatske, što nije „na vrijeme“ uvrstila te agencije na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa, pri čemu ne vrednuje činjenicu da su te agencije osnovane temeljem posebnih zakona i da je njihov osnivač Republika Hrvatska. Mišljenja je da je tuženik pri odlučivanju o postojanju sukoba interesa svakako morao imati u vidu činjenicu da su obje agencije osnovane kao javne ustanove i kao takve obavljaju javnu i društveno značajnu funkciju, a sve sa ciljem ostvarivanja boljih rezultata gospodarstva Republike Hrvatske, svaka u okviru svoje djelatnosti. Zaključuje da je tuženik stoga u konkretnom slučaju bio ovlašten tumačiti da li su Agencija za investicije i konkurentnost i Agencija za ugljikovodike, pravne osobe od posebnog državnog interesa, bez obzira da li su one formalnom odlukom Vlade RH na taj popis i uvrštene. Dodaje da je u tom smislu tuženik bio dužan ispitati je li ona koja je kao pomoćnica ministra gospodarstva bila član upravnih vijeća tih agencija, i kao takva obnašala određene i dodatne dužnosti u javnim ustanovama osnovanim radi zadovoljenja javnog interesa, samom tom činjenicom prekršila odredbe ZSSI-a. Ukoliko tuženik smatra da navedene agencije nisu bile od državnog interesa od dana njihovog osnivanja, pa do dana formalnog uvrštavanja na popis, tada bi se moglo govoriti o postojanju sukoba interesa. Smatra da je tuženik pri donošenju osporene odluke, morao ne samo provjeriti da li ove agencije zadovoljavaju javni ili privatni interes, već i svoju odluku temeljiti i zakon tumačiti u duhu članka 1. ZSSI-a. Naglašava da je imenovana u upravna vijeća agencija u svojstvu dužnosnika bez primanja bilo kakve naknade za izvršeni rad, koji je izvršavala isključivo u javnom interesu ne povezanim s njezinim privatnim interesom niti u jednom aspektu. Stoga proizlazi da tuženik njezinu navodnu povredu utvrđuje isključivo držeći se strogo formalnim izoliranim tumačenjem odredbe članka 14. stavka 1. ZSSI-a, zanemarujući pri tom temeljno načelo i ratio ZSSI-a utvrđen u njegovom članku 1. Ukazuje da je tuženik jednostavno zaključio kako članak 14. stavak 1. ZSSI-a u odnosu na konkretan slučaj propisuje da ona ne može istovremeno obnašati javne dužnosti iz članka 3. ZSSI-a i biti član u upravnim vijećima Agencije za investicije i konkurentnost i Agencije za ugljikovodike, u razdoblju u kojem navedene ustanove nisu bile utvrđene pravnim osobama od posebnog interesa, iako te iste agencije to faktički od prvog dana osnivanja (obzirom da su osnovane po samom Zakonu) to jesu. Ističe, kako čak i da je došlo do formalnog propusta nadležnog ministra, pa time i stručnih službi ministarstva, potom Vlade Republike Hrvatske i Ureda za zakonodavstvo, taj formalni razlog je otpao, i to stoga što su navedene agencije uvrštene na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa (a iste su i osnovane radi zadovoljenja državnog i javnog interesa), a koje okolnosti je, prema njezinom stavu, tuženik morao tumačiti u njezinu korist i obustaviti postupak za odlučivanje o postojanju sukoba interesa.

Slijedom svega navedenog, predlaže se usvojiti tužbu u cijelosti te poništiti osporenu odluku tuženika u djelu koji se odnosi na tužiteljicu.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je Odluka o izmjenama i dopunama Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa stupila na snagu 28. svibnja 2015., a pomoćnik ministra gospodarstva nije po položaju izravno i član upravnog vijeća bilo koje od dviju navedenih agencija, što nedvojbeno proizlazi iz propisa kojima su te agencije osnovane radi čega se tek od tog dana primjenjuje iznimka propisana u članku 14. stavku 2. ZSSI-a. Nespornim smatra da je tužiteljica obnašala dužnost pomoćnice ministra gospodarstva te da je istodobno sukladno odredbama Zakona o osnivanju Agencije za investicije i konkurentnost i odredbama Zakona o osnivanju Agencije za ugljikovodike obavljala funkciju člana upravnih vijeća tih agencija, čiji je osnivač Republika Hrvatska, za što nije primala naknadu. Ističe da je u konkretnom slučaju postupio u skladu sa svojim ovlastima propisanim ZSSI, dok mu tužiteljica u tužbi postavlja ovlasti koje iz odredbi ZSSI-a ne proizlaze. Naglašava da nije ovlašten u postupku utvrđivati je li određena pravna osoba od posebnog državnog interesa

prema apstraktnim kriterijima koliko svojim djelovanjem doprinosi javnom interesu. Ne spori da je Agencija za investicije i konkurentnost osnovana kao javna ustanova radi strukturne podrške povećanju konkurentnosti hrvatskog gospodarstva i poticanju investicija pravnih osoba. Također ne spori ni da je Agencija za ugljikovodike osnovana kao javna ustanova s propisanom djelatnošću sustavne operativne podrške nadležnim tijelima u poslovima vezanim za istraživanje i eksploataciju ugljikovodika, kao i trajno zbrinjavanje plinova u geološkim strukturama koja su djelatnost od općeg i javnog interesa za Republiku Hrvatsku. Međutim, za povredu odredbe članka 14. stavka 1. ZSSI-a, smatra odlučnom okolnost formalne prirode, odnosno je li određena ustanova proglašena ustanovom od posebnog interesa za državu ili jedinicu lokalne odnosno područne (regionalne) samouprave, a ne je li u okviru svoje propisane djelatnosti konkretna ustanova obavlja poslove za koje se može ocijeniti da su „suštinski“ poslovi od javnog interesa, pa da na temelju takvog vrednovanja uloge i djelokruga poslova kao i činjenice da su osnovane posebnim zakonima te da je njihov osnivač država, utvrđuje dopuštenost članstva u upravnim vijećima ustanova u okviru tumačenja iznimke iz zakonske norme članka 14. stavka 2. ZSSI-a. Mišljenja je da bi takvo postupanje značilo da u svakoj konkretnoj situaciji de facto diskrecijski ocjenjuje prirodu, svrhu, značaj i važnost određene ustanove za ostvarenje javnog interesa što bi očito prema navodima tužiteljice bio temelj za primjenu izuzetka od propisane zabrane. Naglašava da nije u postupku utvrđivanja povrede ZSSI-a razmatrao je li tužiteljica istodobnim obavljanjem navedenih funkcija u predmetnim agencijama bila u situaciji stvarnog ili potencijalnog sukoba interesa ni je li obavljanjem funkcije članstva doprinosila ostvarivanju javnog interesa, niti je ovlašten tumačiti doprinos pojedine institucije ostvarivanju neke javne ili društveno korisne svrhe. Dodaje da se prilikom utvrđivanja iznimke iz članka 14. stavka 2. ZSSI-a, rukovodio stavicima 3. i 4. koji propisuju da popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa utvrđuje Hrvatski sabor na prijedlog Vlade Republike Hrvatske, a popis pravnih osoba od posebnog interesa za jedinicu lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave utvrđuje predstavničko tijelo te jedinice. Navedenim aktima zakonodavnog odnosno predstavničkog tijela utvrđuje se popis pravnih osoba te isti predstavljaju jedini mogući pravni temelj za ocjenu dopustivosti članstva dužnosnika u upravnim vijećima pojedinih ustanova neovisno o ocjeni značaja i važnosti bilo koje ustanove obzirom na njezinu djelatnost, svrhu osnivanja te osnivača ustanove. Kada bi izvan propisanih formalnih okvira cijeloga članka 14. ZSSI-a tumačio status posebnog interesa ustanova i drugih pravnih osoba, postupao bi samovoljno i nezakonito te bi upravo time narušio načelo zakonitosti, vladavine prava i zapao u područje slobodnog (diskrecijskog) odlučivanja. Zaključuje da je potpuno irelevantno je li tužiteljica obavljanjem funkcija člana u navedenim agencijama bila u sukobu interesa, tko ju je imenovao i tko je osnivač predmetnih ustanova te obavljaju li te ustanove djelatnost od javnog interesa. Iznosi da se prilikom utvrđivanja povrede članka 14. ZSSI-a ne utvrđuje sukob privatnog i javnog interesa ili utjecaj privatnog interesa na donošenje odluka, već utvrđuje je li dužnosnik u obnašanju dužnosti postupao suprotno zabrani propisanoj odredbama ZSSI-a. Ukazuje da iz sadržaja tužbe proizlazi da tužiteljica priznaje činjenice iz kojih proizlazi povreda članka 14. stavka 1. ZSSI-a i to za razdoblje od 20. lipnja 2013. do 6. studenoga 2014. u odnosu na Agenciju za investicije i konkurentnost kada je razriješena funkcije člana Upravnog vijeća te za razdoblje od 6. studenoga 2014. do 28. svibnja 2015. u odnosu na Agenciju za ugljikovodike, jer je Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa koja je stupila na snagu 28. svibnja 2015., Agencija za ugljikovodike uvrštena na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa.

Predlaže sudu da odbije tužbeni zahtjev tužiteljice kao neosnovan.

Sud je 19. rujna 2016. održao raspravu u prisutnosti tužiteljice osobno i njezinih opunomoćenika i opunomoćenika tuženika, čime je strankama sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj: 20/10., 143/12. i 152/14. - dalje u tekstu ZUS),

dana mogućnost da se izjasne o zahtjevima i navodima druge stranke te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Na raspravi se opunomoćenik tužiteljice poziva na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske u predmetu tužitelja Borisa Miletića protiv tuženika u kojoj se navodi kako pretjerani formalizam u radu tuženika nije u skladu s odredbama samog zakona. Smatra da u ovom konkretnom slučaju sud prilikom donošenja odluke treba uzeti u obzir sam sadržaj ovog pravnog pitanja, a ne isključivo puku formu.

Opunomoćenik tuženika ukazuje kako odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske na koju se poziva tužitelj nije primjenjiva na konkretan slučaj. Ističe da se u konkretnom predmetu vodilo računa o okolnostima koje ističe tužiteljica i to prilikom ocjene težine i posljedica povrede, odnosno prilikom odabira vrste i visine sankcije, pa je zato izrečena sankcija blizu zakonskog minimuma. U odnosu na navod da nije tužiteljica svojom odlukom istovremeno obavljala konkretne funkcije, ističe da su sukladno članku 5. stavku 3. ZSSI-a dužnosnici osobno odgovorni za činjenje povreda zakona.

Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja sud je izveo dokaze uvidom u sudski spis te isprave priložene spisu tuženika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U konkretnom slučaju je nesporno da je tužiteljica istovremeno obnašala dužnost pomoćnice ministra gospodarstva i funkciju člana upravnog vijeća Agencije za investicije i konkurentnosti u razdoblju od 20. lipnja 2013. do 6. studenoga 2014. te člana upravnog vijeća Agencije za ugljikovodike u razdoblju od 6. studenoga 2014. do 28. svibnja 2015.

Uvidom u podatke iz sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu, utvrđuje se da je pod matičnim brojem subjekta 080801427, OIB: 69872333819, upisana ustanova Agencija za investicije i konkurentnost čiji je osnivač Republike Hrvatska na temelju osnivačkog akta Zakona o osnivanju Agencije za investicije i konkurentnost (Narodne novine, broj 53/12.). Prema spisu priloženom očitovanju navedene Agencije, tom javnom ustanovom upravlja upravno vijeće sastavljeno od predsjednika koji je po položaju ministar nadležan za gospodarstvo i 8 članova koje čine predstavnici tijela državne uprave nadležni između ostalog i za gospodarstvo. Članove upravnog vijeća imenuje Vlada Republike Hrvatske na prijedlog ministra nadležnog za gospodarstvo po prethodnom prijedlogu čelnika navedenih središnjih tijela državne uprave na razdoblje od 4 godine, a za vrijeme obnašanja navedene funkcije članovi upravnog vijeća ne primaju naknadu.

Nadalje, uvidom u podatke iz sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu, utvrđuje se da je pod matičnim brojem subjekta 0808960556, OIB: 72156517632, upisana ustanova Agencija za ugljikovodike čiji je osnivač Republika Hrvatska na temelju osnivačkog akta Zakona o osnivanju Agencija za ugljikovodike (Narodne novine, broj 14/14.). Prema spisu priloženom očitovanju navedene Agencije, tom javnom ustanovom upravlja upravno vijeće sastavljeno od predsjednika koji je po položaju ministar nadležan za rudarstvo i 8 članova koje čine predstavnici tijela državne uprave nadležni između ostalog i za gospodarstvo. Članove upravnog vijeća imenuje Vlada Republike Hrvatske na prijedlog ministra nadležnog za gospodarstvo po prethodnom prijedlogu čelnika navedenih središnjih tijela državne uprave na razdoblje od 4 godine, a za vrijeme obnašanja navedene funkcije članovi upravnog vijeća ne primaju naknadu.

Odlukom o izmjenama i dopunama Odluke o popisu pravnih osoba od posebnog državnog interesa od 15. svibnja 2015. (Narodne novine, broj 55/15.), koja je stupila na snagu 28. svibnja 2015., na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa dodane su pod točkom 170. Agencija za investicije i konkurentnost i pod točkom 173. Agencija za ugljikovodike.

Među strankama je sporno je li tužiteljica istovremenim obnašanjem dužnosti pomoćnice ministra gospodarstva i funkcije člana upravnog vijeća u Agenciji za investicije i konkurentnost i Agenciji za ugljikovodike počinila povredu članka 14. Zakona o sprječavanju

sukoba interesa (Narodne novine, broj: 26/11., 12/12., 126/12. i 57/15., dalje ZoSSI), obzirom da su navedene agencije javne ustanove koje djeluju isključivo u javnom interesu.

Odredbom članka 14. stavka 1. ZoSSI-a propisano je da dužnosnici ne mogu biti članovi upravnih tijela i nadzornih odbora trgovačkih društava, upravnih vijeća ustanova, odnosno nadzornih odbora izvanproračunskih fondova niti obavljati poslove upravljanja u poslovnim subjektima.

Iznimno, dužnosnici mogu biti članovi u najviše do dva upravna vijeća ustanova, odnosno nadzorna odbora izvanproračunskih fondova koji su od posebnog državnog interesa ili su od posebnog interesa za jedinicu lokalne, odnosno područne (regionalne) samouprave, osim ako posebnim zakonom nije određeno da je dužnosnik član upravnog vijeća ustanove, odnosno nadzornog odbora izvanproračunskog fonda po položaju. Za članstvo u upravnim vijećima ustanova, odnosno nadzornim odborima izvanproračunskih fondova dužnosnik nema pravo na naknadu, osim prava na naknadu putnih i drugih opravdanih troškova (stavak 2).

Hrvatski sabor utvrđuje popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa, na prijedlog Vlade Republike Hrvatske (stavak 3.).

Polazeći od činjenice da je tužiteljica obnašala dužnosti pomoćnice ministra gospodarstva u skladu s člankom 3. stavkom 1. točkom 26. ZoSSI-a, prema ocjeni suda postoji objektivna, zakonska prepreka da istovremeno bude članica upravnih vijeća ustanova, odnosno Agencije za investicije i konkurentnost i Agencije za ugljikovodike. Pravilno je tuženik ocijenio da tužiteljica ne udovoljava iznimci propisanoj člankom 14. stavkom 2. ZoSSI-a obzirom da u vrijeme obnašanja funkcije člana upravnih vijeća navedenih agencija, te agencije nisu bile uvrštene na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa koji utvrđuje Hrvatski sabor. U konkretnom slučaju, prema mišljenju suda, nije bilo mjesta za tumačenje citirane zakonske odredbe na način kako to predlaže tužiteljica, odnosno da je tuženik bio dužan ocijeniti jesu li predmetne agencije od posebnog državnog interesa. Ovo iz razloga što obveza utvrđivanja pravnih osoba od posebnog državnog interesa pripada Hrvatskom saboru, koji odluku donosi na prijedlog Vlade Republike Hrvatske te ju u skladu s stavkom 3. citiranog zakonskog članka uvrštava na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa.

Tužiteljica također neosnovano upire na činjenicu da nije i ne može nikako doći u poziciju privatnog sukoba interesa kao pomoćnica ministra gospodarstva i kao članica upravnih vijeća spomenutih agencija, jer se odredba članka 14. stavka 1. ZoSSI-a ne odnosi konkretno i isključivo na sukob interesa (u smislu privatno-javno), već na sukob pozicija, funkcija (u smislu inkompatibilnosti istovremene pozicije obnašatelja dužnosti i člana upravnog vijeća ustanove koja nije od posebnog državnog interesa). Stoga prigovori tužiteljice o pretjeranom formalizmu prilikom odlučivanja u konkretnom slučaju ne dovode do drugačijeg rješenja ove upravne stvari.

U odnosu na pozivanje tužiteljice na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III/412/2016 od 3. lipnja 2016., valja reći da tom odlukom nije ocjenjivano je li podnositelj ustavne tužbe kao dužnosnik imao zakonsku osnovu za članstvo u nadzornom odboru određenog trgovačkog društva, već je li na dan stupanja na snagu ZoSSI-a (10. ožujka 2011.), postojala zakonska obveza tog podnositelja za podnošenje ostavke na članstvo u nadzornom odboru trgovačkog društva na kojoj se funkciji zatekao.

Sud ocjenjuje da je tuženik u osporenom rješenju u odnosu na sva 23 dužnosnika, pa onda i u odnosu na tužiteljicu, primijenio istovjetne kriterije pri odmjeraivanju vrste i visine sankcije te u obrazloženju naveo da su relevantni kriteriji bili rang dužnosnika i dužina trajanja povrede zakona. U odnosu na tužiteljicu uzete su u obzir olakotne okolnosti da se radilo o članstvu dužnosnika u upravnom vijeću ustanova čija je svrha osnivanja i djelovanja ostvarivanje određenih javnih interesa bez namjere stjecanja dobiti kao i da su te ustanove naknadno 28. svibnja 2016., uvrštene od strane Hrvatskog sabora u popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa. Iz navedenih razloga sud smatra da je tuženik u osporenom

rješenju obrazložio na temelju kojih kriterija je tužiteljici izrečena novčana sankcija od 3.000,00 kn sukladno članku 42. stavku 1. podstavku 2. ZoSSI-a radi čega je bilo osnove da se tužiteljici izreče novčana sankcija vrlo blizu početnog raspona u kojem je bilo moguće izreći visinu novčane sankcije sukladno članku 44. ZoSSI-a.

Nisu osnovani prigovori tužiteljice da je tuženik očito inkriminira za vrlo izgledni propust Vlade Republike Hrvatske, što nije „na vrijeme“ uvrstila te agencije na popis pravnih osoba od posebnog državnog interesa. Ovo iz razloga što je odredbom članka 5. stavka 1. ZoSSI-a propisano da su dužnosnici osobno odgovorni za svoje djelovanje u obnašanju javnih dužnosti na koje su imenovani, odnosno izabrani prema tijelu ili građanima koji su ih imenovali ili izabrali, a na što pravilno upućuje i tuženik u osporenom rješenju.

Slijedom navedenog, tužiteljica svojim prigovorima nije dovela u sumnju zakonitost točke 16. izreke osporenog rješenja, jer je prema ocjeni suda rješenje doneseno u zakonito provedenom postupku, na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava.

Stoga je sud na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu, 27. rujna 2016.

Sutkinja
Kristina Senjak Krunic, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda, u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

DNA:

1. Odvjetnik Mladen Prka, Odvjetničko društvo Gajski, Grlić, Prka i partneri d.o.o., 10000 Zagreb, Dalmatinska 10
2. Povjerenstvo za odlučivanje o sukobu interesa Republike Hrvatske, 10000 Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5
3. U spis

Za točnost otpredka ovlaštenu službenik
Snježana Miletić

